

Med Hensyn til Sagens Realitet kan jeg idetmindste paa nærværende Standpunkt for de fleste Posters Vedkommende indskrænke mig til at henvise til Fremstillingen i Udvalgsbetænkningen. Jeg skal kun tillade mig at gaa lidt nærmere ind paa to Punkter, nemlig paa Punkt 2 og Punkt 3. Punkt 2 angaar en Overskridelse af Kontoen: Retsbetjente med faste Lønninger, idet der nemlig til en Retsbetjent er blevet udbetalt et Beløb, som han har faaet for lidt i Lønning i et Tidrum af 10 Aar. Til denne Merudgift har Statsrevisionen knyttet en Indstilling om, at Rigsdagen vil beslutte at lade Udgiften passere, hvad det andet Thing derpaa for sit Vedkommende har vedtaget. Det er Udvalgets, i hvert Tilfælde dets Flertals Mening, at i dette Tilfælde maa en Beslutning om, at Udgiften kan passere, betragtes som i høi Grad formel. Det, her foreligger, er en Feil, som er bleven begaaet paa de forskellige Budgetter ved Bestemmelsen af den Lønning, som Embedsmanden skulde have. Man er bleven opmærksom paa denne Feil, man er fra alle Sider enig om, at der i Virkeligheden er begaaet en Feil, at Embedsmanden havde Krav paa at faae udbetalt, hvad han tidligere har faaet for lidt. Det var da ganske i sin Orden, at disse Beløb udbetaltes ham. Det Særlige er det, at Feilen ikke angaar et enkelt Aar, men 10 Aar. Hvad Grunden er til, at Spørgsmaalet først er kommet frem efter 10 Aars Forløb, derom foreligger ikke nogen Oplysning, det er ogsaa i og for sig en temmelig ligegyldig Sag. Det ligger nærmest at antage, at Embedsmanden, der selv var nærmest til at paase, at han fik, hvad der tilkom ham efter Lønningsloven, først efter 10 Aars Forløb er bleven opmærksom paa, at han har faaet for Lidt, og saa har henvendt sig til Ministeriet for at faae, hvad der tilkom ham for disse 10 Aar, hvad Ministeriet naturligvis har indrømmet ham. Det Hele er altsaa i Virkeligheden kun en Rettelse af en Feil; det har forekommet Udvalgets Flertal, at det ikke havde været nødvendigt af den Grund at tage en Beslutning om, at Udgiften kan passere. Hvor der ikke foreligger Andet end en fra alle Sider anerkendt Feiltagelse, synes det at være temmelig overflødig at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for at faae Feilen rettet; det maatte vel kunne være tilstrækkeligt, om Administrationen, naar den aflagde Statsregnskabet, gjorde opmærksom paa, hvori Feilen bestod, og paa, at den var rettet. Der er andesteds bleven henvist til, at man i lignende Tilfælde har søgt Efterbevillinger paa Overskridelser, endog hvor der har foreligget Dom for det paagældende

Beløbs Udbetaling. Hertil kan nu bemærkes, at fordi Efterbevilling tidligere er bleven søgt i lignende Tilfælde, følger ikke deraf, at det har været nødvendigt at søge saadan Bevilling. Særligt veed jeg ikke bestemt, til hvilke lignende Tilfælde der sigtes. Jeg skulde dog være tilbøielig til at antage, at det egentlig kun er et enkelt Tilfælde af en særlig Bestaffenhed, der habes for Die. En Embedsmand havde i sin Tid faaet sin Pension fastsat ved særlig Lov i Henhold til den almindelige Pensionslovs Regler om Jæstættelsen af Pension for Embedsmænd, der paa en eller anden Maade have gjort sig skyldige i misligt Forhold. Han var ikke tilfreds dermed, anlagde Sag mod Statskassen og fik sig tilkjendt den Pension, der tilkom ham efter den almindelige Pensionslov. Det ham tilkjendte Beløb blev derefter af Regjeringen foreslaaet optaget paa Tillægsbevillingsloven. Det var jo i og for sig ogsaa ganske naturligt i et saadant Tilfælde, hvor Regjeringen og Rigsdagen havde været enige om, at en Embedsmand ikke var berettiget til at faae det større Beløb, at da Regjeringen, naar Domstolene kom til et andet Resultat, bragte dette til Rigsdagens Kundskab ved at søge Beløbet efterbevillet. Men deraf følger dog ikke, at det i Tilfælde af en hel anden Bestaffenhed, hvor der kun er Tale om at rette en begaaet Feil, skal være nødvendigt at søge Efterbevilling. Nu har imidlertid det andet Thing ment, at der var Grund til at tage en Beslutning om, at Udgiften passerer. Udvalget har ikke villet fravaade at blive herved, da der ikke ligger stor Vægt paa Sagen, men har dog troet at burde gjøre opmærksom paa, at Forbeholdet maatte betragtes som værende af rent formel Betydning. — Det andet Punkt, om hvilket jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger, er de Overskridelser, som have fundet Sted paa Theatrets Budget, og som have foranlediget for 4 Posters Vedkommende en Indstilling fra Statsrevisionen om, at Udgifterne kunne passere. Hvis Noget maatte have gjort sig den Uleilighed at sammenholde den Betænkning, som Udvalget med Hensyn til denne Post har afgivet for dette Statsregnskabs Vedkommende, med den Betænkning, som Landsthingets Udvalg ifjor afgav med Hensyn til det tilsvarende Punkt i Statsregnskabet for 1879—80, vil man se, at Udvalget for begge Regnskabs Vedkommende har stillet sig ganske paa samme Maade. Tilfældene ere nemlig ensartede. Det er de samme Poster, der i de to Regnskaber ere overfredne, og de Grunde, som have foranlediget Overskridelserne, ere af samme Bestaffenhed;